

ת"פ 44613/11/14 - מדינת ישראל נגד גוסף ניספרוס

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 44613-11-14 מדינת ישראל נ' ניספרוס(עציר) 11 מרץ 2015

בפני
בעניין: כב' השופטת דנה כהן-לקח
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

גוסף ניספרוס (עציר)

הנאשם

גזר-דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בשתי עבירות של תקיפת חסר ישע על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368ב(א) סייפא לחוק העונשין. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן בהם הודה הנאשם, החל משנת 2009 הוא התגורר בביתו של המתלונן בו טיפל - קשיש יליד 1927 עיוור הסובל מפרקינסון ודמנציה ומצוי במצב סיעודי. ביום 16.11.2014 בסביבות השעה 21:27 ישב הקשיש בכיסא גלגלים סביב שולחן האוכל והנאשם האכיל אותו. לפתע סטר הנאשם בחוזקה בלחיו השמאלית של הקשיש, השקה אותו במים, ומיד לאחר מכן הטיח את ראשו של הקשיש פעמיים בשולחן האוכל כך שראשו של הקשיש נחבט בשולחן. לאחר מכן, ניגב הנאשם לקשיש את פניו בממחטה תוך שהוא מכאיב לו. מוסכם בין הצדדים כי הנאשם לא התכוון להכאיב לקשיש במהלך ניגוב הפנים. הקשיש אמר לנאשם שהוא מכאיב לו (בשפה האנגלית) וכעבור מס' שניות הנאשם הכה את הקשיש באמצעות כפות ידיו בשני צדי ראשו בו זמנית. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו לקשיש נפיחות במצח ושטף דם באצבע ידו הימנית.

2. ב"כ הצדדים הגיעו להסדר טיעון הכולל טווח ענישה, לפיו המאשימה תגביל את עצמה ל-12 חודשי מאסר בפועל וההגנה תהיה חופשית בטיעוניה.

3. ב"כ המאשימה, עו"ד לוי, טען לפני כי מתחם הענישה ההולמת נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל ועתר להשית על הנאשם 12 חודשים. מנגד, הסנגור עו"ד שנקולבסקי טען כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה למס' חודשי מאסר בפועל ועתר להסתפק בימי מעצרו של הנאשם עד כה (קרוב ל-4 חודשים). יוער, כי שני הצדדים הפנו בטיעוניהם לאסמכתאות מן הפסיקה.

4. בכל הנוגע למתחם העונש ההולם - **הערכים המוגנים** שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם הינם כבודו של הקשיש חסר הישע, ביטחונו האישי וכן בריאותו הפיזית והנפשית. ערכים אלה מוגנים בחוק

עמוד 1

יסוד: כבוד האדם וחירותו ועוצמת הפגיעה בהם משמעותית כאשר המעשים מבוצעים על ידי אדם המופקד על שלומו של חסר הישע.

בחינת נסיבות ביצוע העבירות מלמדת על פער כוחות משמעותי בין הנאשם למתלונן, בשים לב לכך שהנאשם הינו בן 31 ואמור לטפל במתלונן ולדאוג לכל צרכיו בהיותו תלוי בו, ואילו המתלונן הינו קשיש חסר ישע שגילו מעל 80 והוא עיוור וחולה בפרקינסון ודמנציה ובמצב סיעודי. הנאשם בסדרה של מעשים אלימים גרם לקשיש חבלות של ממש כאשר הטיח את ראשו פעמיים בשולחן האוכל, סטר ללחיו, וחבט בראשו משני צדדיו באמצעות כפות ידיו של הנאשם. אמת, כל המעשים בוצעו במהלך אותו היום. זאת ועוד; לטענת הסנגור הסיבה למעשים טמונה בשחיקה שחש הנאשם עקב התדרדרות במצבו של הקשיש. עם כל ההבנה לקושי הכרוך או לקושי שנחווה על ידי מטפלים סיעודיים, בוודאי כאשר מדובר בנתינים זרים החיים עם הקשיש בו הם מטפלים ונמצאים איתו שעות ארוכות ביממה, לא ניתן לראות בסיבות כגון חוסר הכשרה או שחיקה כמפחיתים מחומרת המעשים האלימים תוך ניצול היותו של המטופל חסר ישע. אוסיף ואזכיר כי בענייננו הורשע הנאשם בשתי עבירות של תקיפת חסר ישע, שכל אחת מהן היא עבירת פשע שעונשה המרבי בחוק הוא שבע שנים.

בכל הנוגע לענישה הנוהגת - שני הצדדים הפנו בטיעוניהם לאסמכתאות מן הפסיקה. אומר כי המדינה הפנתה למקרים בהם הורשעו הנאשם בהתעללות בקשיש או למקרים שנסיבות ביצוע העבירות במסגרתם היו חמורים מאשר המקרה שלפניי. הסנגור הפנה לפסיקה שהתייחסה לסעיף 380 לחוק העונשין שאינו כולל יסוד של אחראי לחסר ישע. מכל מקום ניתן לומר כי בחינת הפסיקה מעלה שהענישה הנוהגת מבוססת ככלל על עונשי מאסר בפועל ממשיים.

בהתחשב בכל אלה, ובשים לב לעיקרון ההלימה המהווה עיקרון מנחה בענישה, אני סבורה כי **מתחם הענישה ההולמת** בגין שתי עבירות של תקיפת חסר ישע על ידי אחראי באופן שהוביל לחבלות של ממש נע בן מס' חד ספרתי גבוה של חודשי מאסר בפועל ועד 20 חודשי מאסר בפועל.

בהתחשב במתחם שנקבע ניתן לומר כי הרף העליון של טווח הענישה המוסכמת מצוי במתחם הענישה ההולמת ולא אראה לחרוג ממנו. עתירתו של הסנגור להסתפק בימי מעצרו של הנאשם (פחות מ-4 חודשים) חורג מגדרי המתחם לקולא. לא מצאתי הצדקה לכך בנסיבות המקרה.

5. בכל הנוגע לגזירת העונש בגדרי המתחם - לקולא שקלתי את הודאת הנאשם ונטילת האחריות על המעשים; את העדרו של עבר פלילי; את החרטה הכנה שהביע הנאשם בדבריו לפניי; ואת העובדה שעסקינן בנתיני זר שאינו דובר השפה ושיש להניח שתנאי המעצר שחוהו עד כה אינם פשוטים עבורו. כמו כן, יש להניח כי התיק הנוכחי יגדע את המשך יכולתו של הנאשם להתפרנס בארץ.

לצד הנסיבות לקולא, לא ניתן להתעלם מהצורך בענישה הולמת על מנת להעביר מסר מרתיע - לא רק לנאשם אלא גם לאחרים העוסקים בתחום הסיעוד - מפני הישנות המעשים. ביהמ"ש נדרש להעביר מסר עונשי ברור כנגד תופעה של הכאת קשישים חסרי ישע המטופלים על ידי מטפלים סעודיים.

6. בהתחשב במכלול הנסיבות לקולא ולחומרה ולאחר איזון ביניהם, אני רואה לגזור על הנאשם כדלקמן:

א. 8 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו.

ב. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר לא לבצע עבירה בה הורשע.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ' אדר תשע"ה, 11 מרץ 2015, במעמד הצדדים.